

Čiňte pokání

12.2.2017

Čtené, autor kázání: s.fr. Jana Kadlecová

1. čtení: Ezechiel 44,6-16

2.čtení: Mt 4,10-17

Text kázání: Mt 4,17 „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“

Písně: 100, 373, 446, 449, 489

Milí bratři a milé sestry!

Naše životy jsou vlastně takové dopisy psané Duchem svatým ztraceným lidem kolem nás. A ti lidé je čtou.... On totiž Bůh dobře ví, že tzv. ateisté, nebudou číst a už vůbec ne rozumět jeho psanému Slovu čili Bibli. Jejich mysl prostě nemůže pochopit duchovní věci. Považuje je za směšné, nevěrohodné a tak. Takže místo toho Bůh posílá osobní dopisy neobrácenému lidstvu ve formě našich životů...

Jak se vlastně stáváme Božími dopisy světu? Děje se tak působením DS. Ve chvíli, kdy jsme spaseni, do nás DS vtlačí otisk PJK. A pokračuje neustále ve zdokonalování tohoto obrazu v nás, protože to je vlastně posláním DS. Učinit nás natolik podobnými Kristu, aby tento obraz mohl pronikat do svědomí jiných lidí. A aby si člověk neznabožný řekl: vždyť já bych taky chtěl žít a být takový jako on, či ona... Takže DS nás neustále táhne do přítomnosti našeho Pána, neboť jen tam můžeme být proměňováni... A jak s ním, s Kristem trávíme více času, jeho obraz se v nás zdokonaluje a my jsme mu čím dál tím podobnější....

Nakonec se naše životy stanou tak mocným svědectvím o PJK, že ti kolem nás jsou dotčeni a pohnuti.

A teď – jak se k té podobě propracovat, či lépe dostat. Rozumí se, že svou vlastní mocí to nedokáže nikdo. Protože ta proměna – to je pouze dílo Boží... Takže: I ten nejlepší mezi námi potřebuje proměnu mysli a nápravu srdce. A teď si vzpomeňte na příběh o uzdraveném slepci: dříve, než ho PJK uzdravil, pomazal mu oči blátem. A to samé je s tebou a se mnou. Než ti DS otevře oči pro duchovní věci, musí ti pomazat blátem vše, na čem jsi dosud se zalíbením svým zrakem spočíval. A až ti tyto věci začnou připadat hnusné, pak s radostí vyslyšíš výzvu pro tento rok. ***Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.*** A jsme u toho, jak vrůst do Kristovy podoby.

Možná si teď říkáš: Takže vlastně ani člověk nemusí chodit do kostela a na kostelové akce, stačí se slušně chovat a Bůh se k tomu přizná a lidi začnou věřit a nastane velké probuzení. Tož na co potom církev a faráři a tak? Na co.

No právě na to, aby ti DS znechutil starý způsob života a ty mohl to pokání začít činit. A činit ho s chutí a naučit se procítit očištění, procítit, jak je to úžasné, když jsi zbaven toho břemene, co tě tížilo a ty si můžeš odpočinout v náručí Krista.

Napřed tedy pokání, a potom odpuštění; jedno nejde bez druhého. Bez pokání nedbá člověk o odpuštění, a také ho nemůže přijmout. Bez Krista a bez přispění DS pak nelze pokání činit, ani Boží království vidět. A člověk se ve svém růstu do Kristovy podoby zastaví. A i když chodí do kostela a modlí se a čte – nic... Zkusíme rozebrat, jak je to možné...

Na mnoha místech se křesťané modlí za probuzení. Mnozí očekávají, že DS bude vylit na jejich společenství a obrátí zástupy. Chtějí vidět, jak se modlitebny zaplní. Ale taková modlitba může být divná a zavádějící. Často totiž, když probuzení nepřichází, lidé říkají: Není to naše chyba. Postili jsme se a modlili, zvali lidi a nic. Ale asi to nebyla Boží vůle. Takže je to Jeho problém, ne náš... A veškerou zodpovědnost šoupli na Pána Boha.

Já myslím, že Boží reakce na takovéto uvažování je: Kdepak milánkové. Tuhle hru já s vámi hrát nebudu. Vy musíte převzít osobní zodpovědnost za probuzení. Vy Jste zodpovědní za to, jak mě učiníte známým pro své rodiny, přátele, sousedy a spolupracovníky. Jednoduše řečeno, probuzení začíná, když ti, kdo jsou kolem tebe, v tobě uvidí Ježíše. A to je přesně to, o čem jsem mluvila před chvílí... Jestliže nebudeš dělat pokání, pak se můžeš hodiny modlit za probuzení v církvi. Ale celou tu dobu se zároveň můžeš dopouštět věcí, které svědčí o tvém krapánek pokryteckém vztahu k Bohu. Prosím vás tady vám nechci nařizovat, že kdejaká svíčková bába s názory krechtované řepy vám bude předepisovat, jak se máte chovat. Víte, znám kluka v Kralovicích, který nejde pro drsné slovo daleko, ale jeho srdce je jako padlý sníh a kdyby jeho spoluobčané, kteří nikdy nepoužili nebiblický výraz měli takové srdce, mohli by bez obav očekávat Boží království. Jestliže se tedy tvůj život nepřibližuje k obrazu Krista, všechno ostatní je marné. Člověk může být výmluvným řečníkem nebo biblicky nejzběhlejším kazatelem na zemi. Ale, pokud ho Ježíšova přítomnost neproměnila do Jeho podoby, je jenom dunící kov a zvučící zvon. (1Kor 13,1nn). A to lze jedině tehdy, činíš-li pokání.

Někde a někdo může lpět na konání zázraků. Nic proti zázrakům, taky bych jeden vydatný potřebovala, protože už mě to fakt nebaví, být pořád v tak nemožném stavu... Nicméně po seslání DS se děly velké věci: lidé vyháněli démony, uzdravovali nemocné, že? A davy se shromažďovaly. Přesto se tahle

svědectví nedotkla vždycky lidského svědomí. Proč? Protože ti, kdo je prováděli, neměli vždy tu vnitřní podobu Ježíše. Bylo to předvádění tělesných znamení a zázraků. Něco jako dnešní léčitelé, že?

Jak se tedy mohou naše životy stát takým jasným obrazem Ježíše, že v druhých vyvoláme usvědčení a hlad po Bohu? Říkala jsem již, že je nutno dělat pokání. Ale na podrobnější vysvětlenou pojďme do prvního čtení. Ezechiel zmiňuje dva druhy kněžství. Jedním je kněžství spravedlivého Sádoka. Sádok byl zbožný služebník, který sloužil Izraeli za vlády krále Davida. A zůstal Davidovi věrný v časech dobrých i zlých. Jeho život byl příkladem pro všechny ostatní kněží. Další kněžství, které Ezechiel vidí v posledních dnech, je kněžství zkažené. Slyšeli jsme: *Levitové, kteří se vzdalovali ode mne, když bloudil Izrael ... za ukydanými bohy svými*“ (Eze 44,10). Tady máme vlastně dva druhy křesťanů, ano?

Ti špatní Levitové – typickým představitelem je Elí a jeho synové, to jsou ti křesťané, jejichž život nemá moc, aby se dotkl lidského svědomí. A jejich životní styl je příčinou, že se hříšníci odvracejí od Boha: Přitom tito tělem ovládaní křesťané chodí do kostela a dokonce věří, že jsou součástí toho všeobecného kněžství. Ale jejich uvolněný život jsou v Božím pohledu ohavností. Takoví lidé jsou nečistým svědectvím toho, kdo Ježíš je. Hříšníci o nich říkají: Tenhle člověk se také nazývá křesťanem? **Ted' otázka: Jaký je tvůj poměr ke Kristu?** Přijal jsi již od Něho něco? Ne? Tak prosím tě: ***Čiň pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.***

Já vím, že to leze na nervy. Pokání! Vina! Kristus! Ale znovu opakuji, chceš-li zažít alespoň jednou neskonale štěstí, kdy se budeš úplně zalykat blažeností a volat: Pane dost, já už nemůžu, vždyť se rozsypu pod takovým náparem štěstí. Tak jestli chceš alespoň jednou toto zažít: ***Čiň pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.*** Ono totiž to království nebeské je vedle tebe. Tady a teď. Jenže bez pokání se to nedovíš.

Jaký je můj poměr ke Kristu? Mé **vlažné svědectví o PJK doma produkuje v dětech nechuť**. Víam, o čem mluvím; za prvé – nedokázala jsem u svých dětí vzbudit touhu po Kristu, pravdou je, že byly už velké, když jsem uvěřila, ale přesto – velmi se mě dotkl verš pro tento rok – ***čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské...***

Za druhé – je mnoho dětí v nábožku, které to doma nemají vůbec lehké. Jeden rodič je pro Sádokovo kněžství, druhý rodič pro Elího kněžství, nebo oba pro kněžství Elího... Je to smutné, ale pravdivé: mnozí křesťanští rodiče tím

posílají své děti přímo do pekla. V jednom společenství byly děti, které nechtěly mít nic společného s náboženstvím rodičů. Mluvili o otci a matce, jejich slovních bitkách, pokrytectví, o pomlouvání, tajných hříších. Slyšely neustálé reptání a stížnosti na jejich faráře, členy církve, rodinné přátele. Obvykle byl v těchto případech otec velmi věřící, lidé ve sboru ho viděli jako naplněného Ježíšem. Ale jeho děti věděly, jak číst v jeho životě, a viděly ho takového, jaký doopravdy byl... Týral jejich matku, nebo měl tajnou skrýš s podivnými věcmi.

Jaký je tvůj poměr ke Kristu? Sám si rozhodni, zda patříš spíše k **Sádokovu kněžství**, nebo Elího kněžství. Nic není ztraceno, možná jsi hodně pokazil, tak jako já na svých dětech, na svém partnerovi, sousedech. Ale PJK nám znovu a znovu nabízí svou ruku

Ještě připomenu zajímavost z prvního čtení: V 15. verši stojí: *Avšak Sádokovci, kteří drželi stráž při mé svatyni, když Izraelci zbloudili ode mne pryč, ti se budou ke mně přibližovat, aby mi přisluhovali, a budou přede mnou stávat, aby mi přinášeli tuk a krev.*

1. Tuk představuje nejlepší část oběti. Říká se mu taky hormon štěstí. Tuk byl považován za nejvybranější část obětních zvířat. Bůh říkal svému lidu: Chci, abyste mi přinášeli to nejlepší, co můžete nabídnout.

2. Krev představuje život, který je poddaný Bohu. To znamená úplná závislost na Bohu... Bůh nazývá tyto oběti tuku a krve příjemnou vůní (Lv 3,16).

Dnes je naší obětí uctívání a oddanost Pánu. A Bůh i nám říká: Chci to nejlepší z vašeho života. Nechci, abyste mi dávali jen své unavené, zbylé minuty dne. Já chci vaši službu, když je vaše mysl a tělo při síle, když máte co nabídnout. Ano, sloužíme Pánu tehdy, když nejprve dáváme jemu. Když opustíme své aktivity, touhy a zájmy jen, abychom byli s ním ... kdykoliv zastavíme všechno důležité a myslíme pouze na něho samotného. Když spoléháme na moc Kristovy krve. A máme to dělat v každé situaci a krizi. Máme volat po moci jeho krve vždy, když potřebujeme uzdravení, pokoj myslí, očištění od hříchu, a to jde jen tehdy, když poslechneme výzvu – **čňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.**

AMEN